

DAJTE NAM OD SVOGA ULJA

32. nedjelja kroz godinu, A

Dok nisam vidio koliko to strašno puno vremena oduzima, rado sam igrao šah na računalu. Zanimljivo je to. Povučem krivi potez, uvidim pogrešku i onda samo pritisnem naredbu vraćanja poteza. Ispravim svoju pogrešku i igram dalje. A onda pomislim: e, kad bi tako čovjek u svom životu mogao ponoviti neke postupke i ispraviti davno učinjene pogreške... Gdje bi nam bio kraj! Ali, život nije igra računalom. Što se dogodilo, dogodilo se... Tu počinje osobna odgovornost. Ako čovjek sam sebi ne želi pomoći, drugi su nemoćni. Tako npr. može li se studentu pomoći da pripremi ispit, ako on sam nema ni želje i volje studirati? A onda kada prođe vrijeme i mladost, potezi se ne daju ponavljati...

To je jedna od krutih stvarnosti života. S jednom takvom stvarnošću suočava nas danas Isus. Onih pet djevojaka koje su trebale imati posebnu čast da budu pratilje nevjesti u svadbenoj povorci nisu ponijele ulja za svoje svjetiljke. Što su mogle učiniti kad je ženik – po ondašnjem običaju – iznenada banuo? Svadbena povorka neće čekati, a one nemaju ulja. Ništa. Prigoda je prošla.

Ne želi nas Isus plašiti kako lako možemo prokockati vječnu sreću, nego nas želi podsjetiti da se neke prigode ne mogu ponoviti. Trebamo na to misliti. Rekao bih da je stvar, u konačnici jednostavna. Evo.

Prvo. Nipošto se ne želim opterećivati pogreškama i grijesima svoje prošlosti. Meni je na raspolaganju isključivo sadašnji trenutak. Sada želim činiti dobro. Sada želim vršiti svoje dužnosti. Sada mogu i želim opraštati. Sada mogu i trebam biti bližnji svome bližnjemu. Sada želim staviti Boga na prvo mjesto u svome životu. Ne znam hoću li za to isto imati prilike za pet minuta kasnije. Jesmo li koji puta čuli na sprovodima ono očajno naricanje? Nije li to možda užas nad pomišlju da više ne možemo za pokojnika učiniti što smo davno prije trebali učiniti? Dakle, sad je trenutak. On mi je darovan. On je moja nada i radost. Gospodin mi daje ovaj trenutak i daje mi snagu i ljubav da ga mogu iskoristiti.

Drugo. Prepustimo Božjem milosrđu ono što smo propustili. Boljet će nas neki naši propusti, žuljat će nas poput kamenčića u sandali, ali znat ćemo: Bog prašta i Bog nas voli. Dopušta tu našu bol, tu našu nelagodu i to naše crvenilo na obrazu kad se prisjetimo nekih svojih postupaka. Baš kao što je dopustio gorak okus u ustima Petra kad god bi čuo kukurijekanje nekog pijetla, kao što je dopustio da Pavao uvijek iznova priznaje kako nije dostojan zvati se apostolom jer je progonio Crkvu Božju. To je onaj križ koji nam Gospodin pripušta, to je onaj “žalac” koji nas u životu prati. To je ona pokora kojom nas Gospodin štiti od oholosti. I dobro je tako, da si ne bismo umislili kako smo “sveti i bez mane”. Ostaju suze i nelagoda, ali iznad svega ostaje Božja ljubav. Ona je hrid naše zaštite. Baš kako Gospodin veli Pavlu. “Dosta ti je moja milost”.

Treće. Ne želimo odgađajući upropastiti svoj život. Ne znamo ni dana ni časa. Sada, kad se približavamo koncu crkvene godine razmišljamo o tome kako doista ne možemo i ne trebamo mijenjati prošlost. U Božjem svijetu možemo uvijek iznova započeti, baš kako veli Pavao: “Što je za mnom – zaboravljam.” Uvijek mogu iznova započeti činiti dobro. Ali, neka to bude danas. Ne sutra.

Zvonko Pažin

